

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2024. május 5.
(vasárnap)

Szepesy László

FOGADJATOK SZÓT, TISZTELETTEL!

Énekek: 165,1, 167, 434

Alapige: Efézus 6,1-3

„Ti gyermekek, szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban; mert ez az igaz. Tisztelj a te atyádat és a te anyádat (ami az első parancsolat ígérettel), hogy jól legyen neked dolgod és hosszú életű legyél e földön.”

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk az Úr Jézus Krisztus által, ének után imádságban, lélekben Eléd borulva is áldunk és magasztalunk Téged azért, aki vagy, azért, hogy *„tegnap, ma és örökké ugyanaz”* maradsz, nem változol, ugyanazzal az irgalommal és kegyelemmel fordulsz hozzánk, ahogyan ősszüleinkhez mentél a bűneset után az Édenkertbe. Áldunk és magasztalunk Téged megújuló irgalmadért, szeretetedért, hosszútűrésedért, Igédért, amelyben nemcsak utat mutatsz, hanem bátorítasz, erősítesz, vigasztalsz, intesz, feddesz, leleplezel és Krisztushoz vezetsz. Urunk, nem tudnánk befejezni mindannak felsorolását, amiért hálások lehetünk Neked. A mai napon az édesanyákért is, de a lelki szülőért, az anyaszentegyházért is Téged dicsőítünk és magasztalunk, és azért, hogy olyan kapcsolatra teremtettél bennünket elsősorban magaddal, amelyben megtapasztalhatjuk a Te gondoskodó, mindenre kiterjedő, figyelemmel teljes szeretetedet. Köszönjük, hogy az emberi kapcsolatainkat is így teremtetted kezdetben. Köszönjük, hogy ez volt a Te terved és ez a Te akaratod mind a mai napig. Bár látjuk, hogy a bűn rombolása hogyan tette tönkre mindezt, hogyan szakított el minket

FOGADJATOK SZÓT, TISZTELETTEL!

Tőled és egymástól is, magasztalunk, hogy Krisztus azért jött, hogy helyreállítson, hogy a köztünk lévő szakadékot áthidalja, hogy megújítson mind Veled, mind egymással való kapcsolatainkban.

Kérjük, hogy a mai alkalommal is az ige által ezt munkáld! Hadd értsük meg a Te akarodat családunkkal kapcsolatosan, de az értésnél többet kérünk: hitet, az engedelmesség lelkét, Tőled jövő szeretetet, amelyet tovább tudunk adni. Kérünk, hogy ezáltal dicsőítsd meg magadat egyéni, családi és gyülekezeti életünkön keresztül is! Ezért könyörgünk, hogy adj halló füleket, olyan hitet, amely elsősorban magára vonatkoztatja a Te szavadat, és örül, amikor a másik életében látja beteljesedni azt. Így kérünk, legyen áldásod most rajtunk, indíts minket valóban őszinte hitből jövő hálaadásra, még inkább Neked odaszánt életre!

Szent Fiadért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Mint azt jól tudjuk, anyák napja lévén a 10 órás istentiszteleten a gyermekek közöttünk fognak majd szolgálni, ezért a mai ige különösen nekik szól, de értelemszerűen mindannyiunknak is, hiszen az Efézusi levél ezen szakaszában azt látjuk, hogy Istennek van terve, akarata a családi életünkkel kapcsolatosan is. Bár a mai közvélemény azt szeretné, hogy senki ne akarjon beleszólni a mi magánéletünkbe, különösen a családi életünkbe, Isten mégis megteszi ezt, mert Ő, nem pusztán, mint Teremtő, hanem mint megváltó Urunk és szerető Atyánk is, azt akarja, hogy a családi életünk az Ő akaratához igazodjon, aszerint formálódjon, és mindennapjaink az Ő igéje és akarata szerint zajlák. Egy olyan bibliai igeszakaszt olvastam fel, amely elsősorban abban segít nekünk, hogy a gyermekek hogyan szeret-hetik szüleiket, mert ez ennek az igének a fő kérdése.

Pál azonban nem csak a gyerekekre koncentrál. Amikor az Efézusi levelet megírta, eszébe jutottak a gyülekezeti tagok, mind az egyedülállók, mind a családosok, akik ott éltek Efézus városában, akiket ő ismert. És amikor ezt a levelet írta, mindarra a sok-sok személyre gondolt, akiket ő személy szerint nagyon szeretett: idősekre, gyerekekre, fiatalokra egyaránt. A gyerekekről sem feledkezett meg, amikor a levelet írta, hiszen ők is a gyülekezet tagjai voltak, velük is találkozott. Mivel mindenkinek írt, így nekik is. Írt a feleségeknek, a férjeknek, édesapáknak, édesanyáknak, és külön a gyerekeknek is. Olyan dolgot, amely bár mindenkinek szól, de különösen fontos a gyerekeknek, nekik ad célt, feladatot, amelyre törekedhetnek. Ezt különösen is fontosnak tartom! Emlékszem, hogy gyerekként néhányszor az az érzés töltött be, hogy nemigen irányíthatom az életemet, ez gyakori gyermekkori érzés, hogy nincs kezünkben a dolgok irányí-

tása, és beleszólásunk sincs abba, hogy mit tegyünk. Mások hozzák meg a döntéseket helyettünk, és gyermekként ez nem mindig tetszik nekünk. Hogyan, milyen programokra mehet el egy gyermek? Vagy éppen mi lesz az ebéd otthon? Mikor ehet fagyit? Vagy este mikor fekhet le? Mindezeket nem ő dönti el, hanem a szülei. Szülői részről is fontos látnunk, hogy mit mond itt az Ige nekünk, hogy a gyermeket hogyan tanítsuk, mit várhatunk el tőlük, mi az, amit az Úr mutat nekik útként, hogy úgy kellene szeretniük bennünket.

Ebben az igében Isten megmondja, hogy mi az, amit a gyermekekre bíz feladatként, célként. Ez egy olyan döntés, amit nekik kell meghozniuk, hogy követik-e az Úr szavát, utasításait, vagy nem. Mindenkinek fontos szerepe van a családban, szülőknek, gyermekeknek egyaránt, de elsősorban mindig az a kérdés, hogy nekem milyen feladatot szán az Úr. A szülők is megkapják az iránymutatásait és a gyerekek is. Mi az, amit gyermekként parancsol nekünk? Ezt: *„Ti gyermekek, szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban; mert ez az igaz”*. Ez nemcsak gyermekekre, hanem unokákra, dédunokákra nézve is egyformán igaz. Ez egy nagyon fontos üzenet, amelyet szeretném, ha kicsit részletesebben átgondolnánk.

Az első kérdés az, hogy mégis kiknek szól ez a parancs. Kiket értsünk gyermekek alatt? Kiknek kell szót fogadniuk a szüleiknek? Csak a rosszcsonst gyerekeknek? Vagy azoknak is, akik pedánsak, akik tökéletesen szófogadóak, akikkel a tanárok példálózni szoktak? Vagy csak a kisgyerekeknek szól, a 4-6 éveseknek? Amikor egyre idősebb, nagyobb lesz egy gyermek, kezdi úgy érezni, hogy rá már kevésbé vonatkoznak ezek a szabályok. A 10 évesre vagy annál nagyobbakra is vonatkozik? A válasz az, hogy minden gyermekre vonatkozik. A Biblia itt olyan szót használ az eredeti, ősi szövegben, amelyet minden korú gyermekre szoktak használni, fiatalra és idősebbre egyaránt, akik otthon élnek szüleikkel együtt. Azaz óvodás, általános iskolás, középiskolás és még az egyetemista korosztály is.

És mi van, ha valaki felnőtt? Akkor már nem vonatkozik rá? Mert ugye felnőttként is szüleink gyermekei maradunk. De igen – mondja Pál –, vonatkozik a felnőttekre is, csak kicsit másként. A felnőtteknek már nem úgy kell szót fogadniuk szüleiknek, mint kisebb korukban, nemcsak azért, mert megtanultak néhány dolgot, hanem az igei útmutatás szerint is, mikor megházasodnak vagy elköltöznek, *„elhagyja a férfi az ő apját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez”*. Ez nem otthagytást jelent, és nem érzelmi elszakadást, hanem önállósodást, ami a felnőtté válás része. Az engedelmesség is megváltozik, de a tiszteletnek és a szeretetnek nem szabad. A 3Mózes 19,32-ben Isten azt mondja: *„Az ősz hajú ember előtt kelj fel, és becsüld meg az öregembert. És félj a te Istenedtől. Én vagyok az Úr!”* Egy buszon vagy villamoson utazás jelenetei is beugorhatnak nekünk, vagy ép-

FOGADJATOK SZÓT, TISZTELETTEL!

pen az, hogy valaki megérkezik hozzánk. A Példabeszédek 23,22 azt mondja: „*Hallgass apádra, ő nemzett téged, és ne vesd meg anyádat, ha megöregszik!*” Jézus Krisztus a Máté 15,3-6-ban a felnőttnél gyermekekhez beszélt a szüleikről a farizeusoknak, akik azt mondják, hogy csak „*templomi ajándék az, amivel megsegíthetlek*”. A szülők szegényebbek lettek, segítségre szorultak volna, és a farizeusok azt mondták a pénzről, hogy azt nem a szüleinknek adjuk, hanem a templomnak. Krisztus azt mondta nekik, hogy tiszteljétek szüleiteket. Felnőtteknek mondta. Maga Jézus Krisztus is, amikor a kereszten volt, az egyik utolsó tette mi volt? Hogy az édesanyját rábízta János apostolra, szeretett tanítványára, gondoskodott róla, pedig ott elképzelhetetlen fájdalmakat élt át. Amikor felnőtté válunk, már nem állunk a szüleink fennhatósága alatt, mint fiatalabb korunkban, de még mindig tisztelnünk és szeretnünk kell őket, meg kell hallgatnunk a véleményüket, és gondoskodnunk kell róluk idős korban, amikor eljön ennek az ideje.

Ez a parancs minden gyermeknek szól tehát, nemcsak fiatalabbaknak, hanem nekünk, felnőtteknek is. De még egy dolgot hadd mondjak el ezzel kapcsolatban. Pál olyan gyerekekhez szól itt, akik ott vannak a gyülekezetben istentiszteleten, azaz eljárnak szüleikkel a templomba, keresik Isten akaratát, hisznek Őbenne. Ezt onnan tudjuk, hogy Pál nem azt írta: „*ti édesapák, menjetek majd haza, és mondjátok el gyermekeiteknek*”. Nem, Pál azt feltételezte, hogy a gyerekek ott ülnek a felnőttekkel, szüleikkel együtt a gyülekezetben, hallgatják az igehirdetést, és azt a levelet is hallják majd, amit felolvasnak, amit Pál a gyülekezetnek írt. Ezért mer így szólni Pál: „*ti gyermekek*”. Nem üzen nekik, hanem személyesen hozzájuk szól, mert ők is ott voltak. Ez nagyon fontos dolog. Miért? Mert ezt a parancsot személyesen a gyülekezetben Istentől kell meghallanunk! Nem a szülők, de nem is Pál apostol miatt fontos a szófogadás, hanem azért, mert Isten parancsolja ezt nekünk! Ez az üzenet, ez a felszólítás akkor válik hangsúlyossá és fontossá számunkra, ha előbb Istenben hiszünk, ha Őt szeretjük, mert akkor válik fontossá az Ő szava, az Ő útmutatása nekünk!

Most nézzük meg azt, hogy mire is vonatkozik ez a parancs. Ezt olvassuk: „*szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban*”. Mit jelent a szófogadás? Ez a kifejezés a másakra figyelés, a másik szavainak meghallgatásának gondolatát tartalmazza. Magyar nyelvünk nagyon szépen fejezi ki ezt: szót fogadni, azaz elfogadni a másik szavait. Hogyan? Először úgy, hogy meghallgatom, nem fordítok neki hátat és hagyom ott az illetőt. Meghallgatom a másikat. Viszont nem elég úgy hallgatni, hogy egyik fülembe be, a másikon pedig ki. Nem hallgatom meg igazán a másikat, ha akkor, amikor megkérdezik, hogy mit is mondtam neked, semmit nem tudok visszamondani. Úgy meghallgatni, hogy figyelek figyelmesen, hogy meg is jegyezzem,

amit a másik mond. És átgondolom utána, mit mondott, hogy megértsem, mi a teendőm. És aztán megteszem. Ez egy nagyon aktív figyelés: szót fogadni, hogy a másik szava befogadásra kerüljön. Ez nem csak a szüleink miatt fontos. Az Úr igéjét hogy hallgatjuk, Testvérek? Hogyan fogadjuk a mennyei Atya szavát? Szüleinknek engedelmeskedni tehát azt jelenti, hogy meghallgatjuk őket, majd azt tesszük, amit mondanak. Az engedelmesség ott kezdődik, hogy hallgatunk, és néha már itt is problémáink vannak. Néhányan nem túl jók a hallgatásban, és ezen dolgoznunk kell. A Példabeszédek könyve, amit a bölcsességéről híres Salamon király írt, sokszor megismétli ezt a felszólítást: fiam, hallgass a te apád és anyád szavaira és tanítására. Ezt rengetegszer megismétli a könyvben. Miért? Mert nagyon fontos a hallgatás. Az engedelmesség azzal kezdődik, hogy hallgatsz, és majd ezt követi a cselekvés.

De hogyan fogadjunk szót? Elég csak megtenni, amit mondanak nekünk, vagy számít az is, hogy hogyan tesszük? Az Úr azt mondja, hogy nagyon is számít. Erről beszél a folytatásban Pál apostol, amikor azt mondja: „*Tiszteld apádat és anyádat*”. Azaz hogyan kell szót fogadnunk? Tisztelettel. Két dolgot parancsol meg nekünk Isten. Az első: tedd meg, amit a szüleid mondanak. A második: tisztelettel tedd meg. A dolgok megcselekvése az engedelmesség, a hogyanja, a hozzáállásunk pedig a tisztelet. Szüleink tisztelete szélesebb körű dolog, mint az engedelmesség. Ha körrel akarnám ezt kifejezni, akkor az engedelmesség egy kis kör, a tisztelet pedig egy nála nagyobb, amibe bele van foglalva az engedelmesség.

Amikor tiszteled a szüleidet, akkor azért becsülöd őket, akik ők, akik-ké Isten tette számodra őket. Ő adta neked szüleidet, Ő jelölte ki kettejüket, hogy ők szeressenek, neveljenek, és megmondhassák neked, hogy mit tegyél, és megtanítsanak téged az Istenben való ígére (hitet nem adhatnak, de az Ige útját megmutathatják) és az engedelmességre. Nagyon fontos, hogy engedelmeskedhetünk a szüleinknek anélkül, hogy tisztelnénk őket. De nem tisztelhetjük a szüleinket anélkül, hogy engedelmeskednénk nekik. Ezt hadd ismételjem meg még egyszer: engedelmeskedhetünk látszólag úgy a szüleinknek, hogy tiszteljük őket (mert tiszteletlenül is lehet valamit megtenni). De nem tisztelhetjük a szüleinket anélkül, hogy ne engedelmeskednénk nekik. A szüleidnek való engedelmesség egy külső cselekedet, de a szüleid tisztelete egy belső hozzáállást foglal magában. Azt, hogy szívedben hogyan gondolsz rájuk, mit érzel irántuk. Lehetséges, hogy engedelmeskedünk a szüleinknek, de közben rossz a hozzáállásunk.

Egy példával hadd világosítsam ezt meg! Tegyük fel, hogy arra kérnek bennünket akár szüleink, akár feleségünk, férjünk: vidd le a szemetet. Hogyan tesszük ezt? Elkezdünk morgolódni, hogy van most más dolgom is, miért nem te viszed le, a múltkor is én vittem le. Vagy folyton halogatjuk

FOGADJATOK SZÓT, TISZTELETTEL!

a dolgot, aztán végül nagy nehezen levisszük? Mondhatnánk, hogy bizonyos értelemben engedelmeskedtünk, de azt nem mondhatnám, hogy tisztelettel tettem ezt. Ez most nem azt jelenti, hogy mindenáron szeretnünk kell kivinni a szemetet, de azt igen, hogy szüleinket szeretni és tisztelni lehet akkor is, amikor olyat kérnek tőlünk, ami nekünk nem tetszik, amit esetleg nem szeretünk elvégezni. Nekem a mosogatás gyengém volt sokáig, míg az Úr megértette velem, hogy ezt lehet szeretetből is elvégezni. Az engedelmesség azt jelenti, hogy azt teszed, amit a szüleid mondanak, a tisztelet pedig azt, hogy szeretettel, nem lázongva, morgolódva teszed!

De miben kell szót fogadnunk? Van ennek az engedelmességnek valamilyen határa, korlátja? Nincs. Nincs időhöz kötve. Pál nem azt írja: egyszer szót fogadtál, akkor többször már nem kell. Gyermekeimnél is megfigyeltem, de nem csak rájuk mutogatok, magamra is visszagondolok gyerekként, valamiben szót fogadok, sokszor megteszem, egy idő után eszembe jut, hogy de én már annyiszor voltam, miért nem ő? Máris nem a szófogadás jut az eszembe, hogy most is, hanem visszagondolok, hogy de én már voltam, egy kis felmentést kérek a szófogadás alól, most ő fogadjon szót.

Pál nem ezt mondja. És azt sem mondja, hogy valamikor, egyszer, később kell szót fogadni. Jelen időben fogalmaz, azt mondja: most fogadjatok szót. Mintha azt mondta volna: „gyermekeim, folyamatosan engedelmeskedjétek szüleiteknek”. Az ilyen engedelmességnek folyamatos tevékenységnek kell lennie. És miben kell szót fogadni? Az élet minden területén? Pál apostol azt mondja, hogy igen. *„Ti gyermekek, szót fogadjatok a ti szüleiteknek mindenben; mert ez kedves az Úrnak”* (Kol 3,20). Ugyanazt írja, mint az efézusi gyerekeknek, csak kiegészíti azzal a szóval, hogy *„mindenben”*, ami egy elég súlyos szó. Az életnek nincs olyan területe, ahol ne kellene engedelmeskednünk szüleinknek, és ne kellene elvárnunk a gyermektől, hogy szót fogadjanak. Ez tehát azt jelenti, hogy nem választhatjuk meg, hogy mikor engedelmeskedjünk, és mikor ne engedelmeskedjünk szüleinknek, mert az Úr azt mondja, hogy *„mindenben”*. Meg kell enni a spenótot vagy a sóskát? Nem azért teszik elénk, mert rosszat akarnak, hanem mert valószínűleg kell a szervezetünknek. *„Mindenben”* szót kell fogadni? De én úgy el szeretnék menni egy barátomhoz vagy egy szülinapi partira! De éppen akkor van egy családi program, vagy éppen valami más miatt nem tudunk menni, és akkor szót kell fogadnom, hogy nem megyek el? Vagy azért lázongok egy kicsit, hátha...?

Szeretném, ha észrevennénk az okot is, amit Pál által az Úr ebben a versben nekünk ad: *„mert ez kedves az Úrnak”*. A szüleidnek engedelmeskedni nemcsak helyes dolog, hanem Istennek tetsző is. Ez az, ami tetszik Neki. Ennek van értelme – szabad így fogalmazni. Mindig tetszik Istennek,

ha helyesen cselekszel, és Ő azt akarja, hogy engedelmeskedjünk a szülőknek, mert ez helyes, ez tetszik Neki. Ez egy nagyon egyszerű, érthető dolog, a megcselekvés annál nehezebb. De fontos, hogy ne csak a szüleinket lássuk, mikor ezt tesszük, hanem hittel éljük meg azt a szituációt, helyzetet, amikor a szüleink kérnek valamit, hogy az Úrnak is tetszünk, amikor ezt tesszük. A hit ezt láttatja meg velünk, hogy Isten is itt van, és Ő nézi, hogy én szeretem-e a szüleimet vagy nem, és kedves dolgot teszek-e vagy sem.

Még egy dologra hadd hívjam fel a figyelmet. A Biblia nemcsak azt mondja, hogy fogadjatok szót a ti szüleiteknek, hanem az Efézusi levélben azt mondja, hogy „szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban”. Ez a két szó: „az Úrban”, nagyon fontos, de mit jelent ez? Tudjuk jól, hogy Istenre a Biblia sokféle nevet használ – Teremtő, Atya, mindenható Isten, Megváltó –, de ez az Úr szó különösen Isten tekintélyére, hatalmára és erejére utal. Isten az Úr, ami azt jelenti, hogy Ő mondhatja meg nekünk, hogy mit tegyünk, mint ahogyan a királyok is parancsolhattak alattvalóiknak. Mit jelent tehát az, hogy „szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban”? Azt jelenti, hogy fel kell ismernünk, hogy Isten az, aki a szüleinknek hatalmat adott az életünk felett a mi formáltatásunkra, nevelésünkre, megváltoztatásunkra, iránymutatásra. Amikor engedelmeskedünk nekik, valójában az Úrnak engedelmeskedünk.

Fontos ezt meglátnunk, elhinnünk, hogy amikor engedelmeskedünk a szüleinknek, nem azért kell ezt tenni, mert a szüleink nagyobbak, erősebbek, vagy mert hatalmukban áll büntetni minket, elvehetnek valami játékot, vagy eltilthatnak tőle, vagy szobafogságra ítélnak, nem ezért kell, hanem azért, mert szerethetjük és tisztelhetjük az Urat, és Neki is engedelmeskedni akarunk. Ezt a szüleinkkel együtt élhetjük meg, ami milyen jó dolog, hogy együtt, családként is szerethetjük az Urat! Amikor szüleidnek szót fogadsz tisztelettel, akkor igazából Istent is szereted önként, nem muszájból, nem félelemből, nem rettegésből: szeretetből.

„Az Úrban” kifejezés arra is emlékeztet minket, hogy az egész családban van egy rend, amit régen, a teremtéskor Isten talált ki. Ez a rend arról szól, hogy ki kinek kell, hogy szót fogadjon. Van ilyen rend nálunk? Ki kinek kell, hogy szót fogadjon? Elvárjuk mi ezt egymástól? Ez a rend az, amit itt Pál az Efézusi levélben elénk tár. Legfölül van Isten, Ő parancsol az egész családnak, minden tagnak. Isten az édesapát teszi a család fejévé, és az ő segítőtársává az édesanyát, és rájuk bízta a gyermekeket. Ha szót fogadunk szüleinknek, és e szerint a rend szerint élünk, ehhez igazodunk, akkor úgy élünk családként, ahogyan Isten eredetileg azt akarta, és ahogy kedves volt és ma is kedves Számára. Ha pedig nem, akkor rendetlenség lesz a családban, azt fogjuk megtapasztalni, hogy minden a feje tetejére áll. Jönnek a veszekedések, jönnek a lázongások, bántások, jön az, hogy valaki

FOGADJATOK SZÓT, TISZTELETTEL!

túl lesz terhelve, mert a feladatokat nem végzem el, amit nekem kellene, és a másik végzi el helyettem. Ennek a rendnek természetesen Isten és egymás iránti szereteten kell alapulnia. Ez nem egy külső, kényszerítő törvény, hanem Isten azt mondja, hogy ha te szeretsz engem, akkor szeresd a szüleidet, a testvéreidet, mégpedig ebben a rendben, e szerint szeresd, ahogyan én az Igében mondom. És ebben a rendben biztonság van. Gyermekként kérdés, hogy vajon amit a szüleim parancsolnak, azok jók-e? Hívó gyermekként, különösen már idősebbként meg kell kérdeznünk, hogy meg-egyezik-e az, amit a szüleim várnak tőlem, azzal, amit Isten vár? Ha ebben a rendben élünk, akkor nem kell félnünk, hogy amit nekünk mondanak, vagy elvárnak tőlünk, az nekünk ártalmas vagy kárunkra lenne, hiszen a szüleink is igyekeznek szeretni az Urat. Ezért olyat igyekeznek elvárni tőlünk, ami az Úr szemében is kedves, és nekünk is a javunkra van. Mivel a parancs, amit ők mondanak, nem mond ellent Isten igéjének, ezért a szófogadás is könnyebb. Pál apostol ezért teszi hozzá azt, hogy „mert ez az igaz”. *„Fogadjatok szót a ti szüleiteknek az Úrban; mert ez az igaz.”* Mit jelent az igaz? Itt nem a hazugság ellentétét jelenti, hanem mást. Azt jelenti, hogy Isten parancsa, rendje szerint cselekszünk. Ha nem e szerint a rend szerint élsz a családban, hogy szót akarsz fogadni a szüleidnek, akkor nem igaz, hanem bűnös vagy. Ha szófogadásra törekszel, akkor az igazságra törekszel.

Még egy gondolat: Jézusról azt olvassuk, hogy miután szülei 12 éves korában a templomba vitték Őt, ahol nehéz kérdéseket tett fel a papoknak, és Ő maga válaszolt rájuk, ez után elment velük Názáretbe, és továbbra is engedelmes volt nekik (Lk 2,51). Figyeljük meg, azt mondja az Ige: engedelmeskedett nekik. Ez nem akkor történt, amikor még kisgyermek, 4-5 éves volt, hanem már 12 éves! Tudjuk jól, ez a kor a zsidó gyerekeknél egy fordulópont volt, onnantól kezdve ők is felolvashattak a gyülekezetben a Szentírásból. 12 éves korában Krisztus engedelmeskedett Máriának és Józsefnek. Pedig ez a kor az, amikor egy fiú már azt kezdi gondolni: most már felnőttem, és most már okosabb leszek, mint anya és apa, és meg tudom hozni a saját döntéseimet. Ebben a korban Jézus engedelmeskedett a szüleinek.

De Jézus Krisztusnak volt egy másik Szülője is, akinek alá volt rendelve, mégpedig az Atya Isten. Jézus Krisztus egész élete során nagyon sokszor felhívta tanítványai és barátai figyelmét arra, hogy Ő mindenben az Atya akarata szerint cselekszik, azaz Neki fogad szót! Mindenben! Megváltó Úrként? Igen, megváltó Úrként. Ő volt az is, aki azt parancsolta Neki, hogy haljon meg értünk a kereszten. Ebben is szót fogad Krisztus? A Gecsemáné kertben Krisztus halála előtt, azon az éjszakán, mikor elfogták Őt, megkísértetett abban, hogy szófogadatlan legyen. Imádkozott az Atyához,

és mondta, hogy „*ha lehetséges, múljék el tőle ez*”, ne kelljen ezen a szörnyű szenvedésen keresztül menni. Ez egy kósza gondolat volt Benne, kísértés a szófogadatlanságra. Eszébe jutott, mi lenne, ha Neki most ezen nem kellene keresztül mennie. Krisztus legyőzte a kísértést, és elvetette azt a lehetőséget imádságban, hogy Ő bármiben is szófogadatlan legyen, és inkább önként engedelmeskedett az Atyjának! Azt mondta imádságában: „*ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied*”. Ez az engedmesség lényege dióhéjban. „*Ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied.*” Ha Ő akkor nem engedelmeskedett volna Istennek önként, akkor mi sem menekülhetnénk meg bűneinkből, és nem kapnánk bocsánatot és kegyelmet, hogy engedelmeskedjünk szüleinknek.

A kérdés tehát ezek után az, hogy hogyan engedelmeskedünk szüleinknek és Istennek. Úgy, ahogy Jézus engedelmeskedett Józsefnek és Máriának vagy az Atyának? Megmutatjuk engedmességünkkel, hogy mi Krisztus példáját követjük? Ez azt fogja jelenteni, hogy magunktól, készségesen törekszünk szót fogadni. De „*az Úrban*” kifejezés emlékeztet minket arra, hogy Jézus több mint a példaképünk. Mert Ő az, aki megbocsát az engedetleneknek. Milyen fontos, hogy ezt megértsük! Mert mi nem tudunk tökéletesen szót fogadni és engedelmeskedni sem szüleinknek, sem Istennek. Eddig úgy beszéltem erről, mintha menne, de tudjuk jól, hogy a mindennapok nem erről szólnak. Pont, hogy nagyon nehéz és küzdelmes ez a szófogadás mind a szüleinknek, mind mennyei Atyánknak. Bárhogyan is próbálkozunk, gyakran kudarcot vallunk. És szükségünk van a megbocsátásra. Jézus engedmessége ott a Gecsemáné kertjében és végig, egész élete folyamán, lehetővé tette, hogy mi bocsánatot kapjunk minden engedetlenségünkre. Mert az Atya könnyörülő szeretettel néz a fiakra. Megbocsátó szeretettel. Tudja, hogy nem tudunk engedelmeskedni.

De nemcsak ezért jött el Krisztus, hanem azért, mert Ő az, aki erőt tud adni nekünk az engedmességre való törekvéshez is. Ez is egy nagyon fontos része az evangéliumnak. Nemcsak bocsánatot kapunk, beletörődve, hogy ez nekünk úgyse megy, hanem Őbenne igenis van erő, van szeretet, van akarat ahhoz, hogy mi is törekedjünk így élni családban, de az Atya Isten gyermekeként is. És ez a másik fontos dolog, amit meg kell értenünk. Megkísért a szófogadatlanság. Vannak időszakok, amikor még nehezebben megy, még a szokásosnál is, ezt mindannyian tudjuk, küszködünk, tudjuk, hogy engedelmeskednünk kellene, de magunkban nem találunk hozzá erőt, akaratot, gyengék vagyunk. Ilyenkor fontos, hogy eszünkbe jusson, hogy de Jézus Krisztuséi vagyunk, az Ő megváltottjai, az Atya gyermekei. Ő azért halt meg, hogy legyőzze bennünk az erőtlenséget, hogy erőt adjon új emberként új módon dönteni és élni. Krisztus képes legyőzni a kísértéseinket. Ezért azokban a pillanatokban, amikor olyan nehéznek találjuk az enge-

delmességet, ugyanazt kell tennünk, amit Krisztus a Gecsemáné kertjében: imádkozni. Imádkoznunk kell az Úrhoz: „Uram, adj erőt az engedelmes-séghez! Győzd le bennem a kísértést! Add a Te szeretetedet, hogy el tudjam hinni! És ez a Te szereteted indítsa engem arra, hogy én is szeressem, Téged is és a családomat is.” Ma olvastuk az 1János 4-et, amelyben az a ki-jelentés található meg, hogy „Isten szeretet”. Továbbá egy másik igevers-ben azt is olvashatjuk, hogy ha valaki azt mondja, hogy szereti Istent, és gyűlöli a családját vagy bárki mást, az becsapja önmagát, mert Istenben szeretet van. Ha elhisszük, hogy Ő szeret bennünket, akkor az nem marad meg egy jóleső érzésnél, az tovább csordul, azt továbbadjuk, erre törek-szünk. És higgyük el, ha imádságban kérjük, az Úr Krisztus meg tudja ad-ni. Ő az egyetlen, aki ebben segíthet nekünk. Meg kell kérnünk Őt, hogy legyen a Megváltónk, segítsen nekünk megtenni azokat a dolgokat, ame-lyekre egyedül nem vagyunk képesek. Gyermekként is, szülőként is és mennyei Atyánk gyermekeként is.

Mit bízott tehát ránk az Úr feladatként? *„Ti gyermekek, szót fogadja-tok a ti szüleiteknek az Úrban; mert ez az igaz. Tiszteljed a te atyádat és a te anyádat.”*

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, mennyei Édesatyánk, hogy nevelsz bennünket Igé-den keresztül, utakat mutatsz, hogy hogyan kellene a mindennapokban él-nünk együtt, családként is és a Te gyermekedként is. Köszönjük szülein-ket, édesanyákat, édesapákat, nagyszülőket, dédszülőket. Hálát adunk, hogy Te egy ilyen közegbe helyeztél bennünket gyermekként, ahol külön figyelnek ránk, gondoskodnak rólunk, fontosak vagyunk számukra. Kö-szönjük, hogy Te Atyának hívatod magadat, és hogy ezt megtehetjük őszin-te hittel, hogy valóban Atyaként szólítsunk Téged, mi magunkra pedig úgy gondolhatunk, mint a Te gyermekeidre, mert Krisztusban megmutattad, hogy mindez igazság és valóság számunkra.

Kérünk Téged, bocsáss meg minden szófogadatlanságot, minden en-gedetlenséget. Azt is, amikor a Te szavadat, a Te ígédet a Bibliából nem fo-gadtuk el. Hallottuk, de nem figyeltünk oda rá, nem gondoltuk végig, nem hittük el, és nem cselekedtük meg. De bocsásd meg azt is, amikor szüle-inkkel szemben voltunk tiszteletlenek, vagy akár még szófogadatlanok is, mert nem tettük meg, amit kértek. Köszönjük Úr Jézus Krisztus, hogy meg-mutattad, hogy Benned erő, hatalom és szeretet van a tökéletes szófoga-dásra. Köszönjük, hogy Te mindenben szót fogadtál Máriának és József-nek is, és még inkább szerető mennyei Atyánknak. Egészen a keresztfá ha-láláig voltál engedelmes, és ebben is győztél. Hálát adunk azért, hogy Te vagy a mi reménységünk, hogy a Te erőd és lelked által mi is tapasztalha-

tunk olyan helyzeteket, amikor győzhetünk Veled és Tebenned. Kérünk, segíts ezért Benned bízunk, és hittel megélnünk azokat a helyzeteket is, amikor éppen veszekedés lenne, vagy éppen valami nem tetszik nekünk, akkor is tudjunk Téged meglátni, és a Te igédre a Lélek emlékeztessen bennünket.

Így vigyázzál családjainkra, szeretteinkre, lelki családjainkra, a gyülekezetekre! De könyörgünk más gyülekezetekért is itt az országban, kérjük, hogy mindenhol a Te akaratod hirdettessék, az evangélium. Imádkozunk azért is, hogy országunknak is adj Hozzád térést, minél többen ismerhesse meg és térhessenek meg, adj ébredést, kérünk!

Eléd hozzuk betegeinket, akik kórházban vagy otthoni ágyon fekszenek, Te erősítsd őket hitben, hogy a test fájdalmait elhordozva is lélekben erősek lehessenek Tebenned! És kérünk azokért, akik lelkileg szenvednek vagy gyászt hordoznak, Te legyél az ő vigasztalójuk!

Könyörgünk, hogy minden dolgunkat segíts Rád bízunk, a mindennapokat Veled élünk, otthon, iskolában, munkában, itt a gyülekezetben, baráti vagy családi körben! Kérünk, hadd lehessünk mindig a Te gyermekeid, Veled közösségben!

Így őrizz minket a hitben addig, amíg szemtől szembe megláthatunk Téged, amikor visszajössz az ég felhőin át egy napon, amit megígértél, vagy magad mellé veszel! Kérünk, hadd legyen számunkra reménység a Veled való szemtől szembe találkozás, hiszen már most is hisszük, hogy Lelked által lelki közösségben mindig velünk vagy. És kérünk, hogy az „*engedelmesség lelkével támogass*” bennünket, hogy bár tökéletesen nem tudjuk megtartani parancsolataidat, sőt, nagyon gyakran sehogy sem, de mégis Lelkedtől vezérelve tudjuk azt tenni, ami Számodra kedves és tetsző! Köszönjük a kegyelmet, ami elég számunkra ehhez, és köszönjük türelmedet.

Legyen áldott a Te háromszor szent neved!

Ámen.

434. ének

1. Ve-zess, Jé-zu-sunk, Vé-led in-du-lunk.

Küz-de-lem-re hív az é - let,

Hadd kö-ves-sünk ben-ne té - ged;

Fog-jad a ke-zünk, Míg meg-ér-ke-zünk.

2. Adj erős szívet, / Hogy legyünk hívek.
És ha terhet kell viselnünk, / Panaszt mégsem ejt
a nyelvünk;
Rögös bár utunk, / Hozzád így jutunk.
3. Sebzett szívünk majd / Mikor felsóhajt,
Vagy ha másért bánat éget, / Adj türelmet, békességet,
Reménnyel teli / Rád tekinteni.
4. Kísérd lépteink / Éltünk végéig,
És ha roskadozva járunk, / Benned támaszt hadd
találunk,
Míg elfogy az út, / S mennyben nyitsz kaput.